

ei rääkinud ega laulnud mitte, waid üks mu-
hin ja kahin käis läbi kiriku. Säär tõusis
üks sugulane pingi päält üles, astus wana-
emake ette ja hakkas temaga rääkima:
„Waata sinna altari poole, saäl näed sa oma
poegi.“ Wanake lõi omad silmad sinna
poole, ja nägi oma mõlemad lapsed, ühte
wõllasamba rippumat ja teist ratta külge
seutud olewat.

„Näed sa nüüd, emake“, ütles sugulane,
„nenda oleks nendega sündinud, kui mitte
Sumal poleks neid nende noores eas kui
ilmasüüta lapsukesi enese juure wõtnud. See-
pärast ära kaeba ega nuta neid mitte enam
taga.“ „Mis Sumal teeb, on hästi
tehtud!“

Wanake läks wärisedes kodu, ja selle pääle
ärkas ta üles, kus nüüdki ta ihu weel wäri-
ses. Ta tõusis woodist üles, laskis ennast
põlwele pääle, palus Sumalalt andeks, et
temale jõledaste süüd oli mõistnud, ning tä-
nas teda selle eest, et Ta seda oma targa
nduu järele hästi teinud, mis tema oma

rumaluses ülesõhtu oli arwanud. — Kolman-
damal pääwal läks wanake isi ka oma laste
juure.

Mis Sumal teeb, on ikka hää,
Ehk ma küll pean jooma
Ka wahel wiha karika',
Ei siiski ma ei karda;
Sest wiimati saab ometi
Mu süda kallist rõõmu,
Mis lõpetab kõik hirmu.

J. D.

Halastamata õde.

Kord elasid kaks õde, üks oli rikkas, sellel
'polnud ühteainust last, aga teine oli waene ja
leik, temal olid wiis last, keda ta mite toita
ei jõudnud. See läks ükskord oma rikka õe
juure ja palus temalt natukene leiba, lastele
näljakustutuseks. Aga õel oli kiroikõwa ja
jääkülm süda rindus, ei annud oma waese õe
lastele midagi, ütles: „M'ul 'pole isigi mi-
dagid maeas, mis ma weel sinule pean and-